

ΤΟ ΑΞΤΥ

ΕΤΟΣ Α'

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘ 45

39 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 39

Ἡ τιμὴ δρομῆς ἑτήσια καὶ προπληρωτέα διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ δραχμᾶς 12, διὰ τὰς Ἐκτετατάς δραχμᾶς 15 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχμᾶς 20.
Ἄγγελοι καὶ εἰδοποιήσεις καταχωρίζονται εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα ἐπὶ ἰδιαιτέρᾳ συμφωνίᾳ.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 15

ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗΝ 27 ΙΟΥΛΙΟΥ 1886

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 15

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΛΙΖΤ

Ὁ κλεινὸς οὐγγρὸς καλλιτέχνης, οὗ τὸν θάνατον ἀνήγγειλεν ἡμῖν πρό τινων ἡμερῶν ὁ τηλεγράφος καὶ τοῦ ὁποίου, ἀνταποκρινόμενοι εἰς τὸ ἐνδιαφέρον τῶν φιλομούσως ἰδίως εἰς οὓς ἀγαπητὸν τυγχάνει τὸ ὄνομα τοῦ Λίζτ, δημοσιεύομεν ἀνωτέρω τὴν ἐκφραστικὴν εἰκόνα, ὑπῆρξε περιεργωτάτη καὶ λίαν ἐνδιαφέρουσα προσωπικότης. Τὸ φυσικὸν δῶρον τοῦ Λίζτ, ὅπερ βραδύτερον ἔμελλε νὰ τῷ ἐξασφαλίῃ παγκόσμιον φήμην, ἐξεδηλώθη παρ' αὐτῷ ἀπὸ νηπιακῆς ἡλικίας. Ὁ πατὴρ του, ὑπάλληλος ἐν τῇ διαχειρίσει τῆς περιουσίας ὑπερπλούτου τινὸς εὐπατρίδου, βλέπων τὰ πρόωρα μουσικὰ χαρίσματα τοῦ υἱοῦ του ὑπεδοήθησε καὶ ὑπέβαλε τὰς κλίσεις αὐτοῦ. Οὕτως ἐνεναετής ὁ Λίζτ εἶχε προχωρήσει τοσοῦτον εἰς τὰς μουσικὰς αὐτοῦ σπουδὰς, ὥστε παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ δημοσίου, δούς τὴν πρώτην του συναυλίαν, συναυλίαν ἣτις κατέστησεν ἀμέσως τὸ ὄνομά του πασίγνωστον. Περιφερόμενος ὑπὸ τῶν γονέων του ἀνὰ τὴν Γερμανίαν, ὁ μικροσκοπικὸς κυμβαλι-

στῆς ἐίλκυσε ἐν Πρεσβούργῳ τὴν εὐνοϊαν δύο μεγιστάνων, οἵτινες ἀνέλαβον νὰ τὸν εἰσαγάγωσιν εἰς τὸ Ὄδεϊον τῆς Βιέννης, πρὸς τελειοποίησιν ἐν τῇ τέχνῃ. Ἐν τῷ Ὄδεϊῳ ὁ Λίζτ ἐμάθητευσε περὶ τὰ πέντε ἔτη, ἐκεῖθεν δὲ μετὰ λαμπρὰν συναυλίαν, ἀπῆλθεν εἰς Παρισίους. Ἐκτοτε χρονολογούνται οἱ ἀληθεῖς αὐτοῦ θρίαμβοι. Οἱ παρισινοὶ προσέτρεχον ἀθρόοι ὅπως ἀκούσασιν καὶ χειροκροτήσασιν τὸν μικρὸν Λιστ ὅστις τόσον ἐνωρίς εἶχε καταστῆ μέγας καὶ ἐνδοξος. Κατὰ τὸ 1825 ὁ Λίζτ βαρυνθεὶς νὰ ἐκτελῇ τὴν μουσικὴν τῶν ἄλλων, ἐπεχείρησε νὰ γραφῇ τὴν πρώτην αὐτοῦ σύνθεσιν, συνέθεσε δὲ μελόδραμά τι, ὅπερ καὶ παρεστάθη, ἀλλ' ἄνευ μεγάλης ἐπιτυχίας.

Τὸν Λίζτ ἀνέκαθεν διέκρινε νοσηρὸς τις μυστικισμὸς, ὅστις κατόπιν ἐπετάθη ἐκ διαφόρων ἀσθενειῶν. Ὡς ἐκ τούτου συνέβαινε πολλάκις νὰ ἀπομακρύνεται τοῦ κοινωνικοῦ βίου, γεινόμενος ἀφαντος. Μεθ' ἧς ἐπανήρχετο ὅπως δρέψῃ πάλιν ἀφθόνου δάφνας, καταθέλων καὶ γοητεύων τοὺς

ΚΑΡΟΛΟΣ ΠΑΡΝΕΛΛ

Είς τὸ πνεῦμα τοῦ ὁμιλοῦντος περὶ Πάρνελλ, συνακο-
λουθεῖ πάντοτε ἡ ἰδέα τῆς Ἰρλανδίας καὶ τοῦ γορδίου δε-
σμοῦ τοῦ ἱρλανδικοῦ ζητήματος, ὃν εἰς μάτην ἐπεχείρησε
νὰ κόψη διὰ γενναίας χειρὸς ὁ στιβαρὸς τοῦ Χωθάρδεν ὑ-
λοτόμος. Ὁ πολιτικὸς τοῦ Πάρνελλ βίος παρέχει ζωνταν-
ὸν παράδειγμα τοῦ τί δύναται νὰ κατορθώσῃ ἡ ἐπιμονὴ
καὶ ὑπομονὴ ἑνὸς ἀνδρός, ἀρυόμενου τὴν δύναμιν καὶ τὸ
σθένος αὐτοῦ ἐξ ἰερᾶς καὶ δικαίας ὑποθέσεως. Ὁ Πάρνελλ
ἔλκων τὸ γένος ἐξ ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας ἐξελέγη τὸ
πρῶτον βουλευτὴς, χάρις εἰς τὴν οἰκογενειακὴν αὐτοῦ ἐ-
πιρροήν, τῷ 1876 ἐν τῇ κομητείᾳ Μήθ. Ἀλλὰ μετ' ὀλί-
γων αἰ πρὸς τὴν Ἰρλανδίαν ἀτομικαί αὐτοῦ ἐκδουλεύσεις
ἐσκίασαν ἐντελῶς τὴν οἰκογενειακὴν φήμην καὶ ὁ Πάρνελλ
κατὰ κράτος ἀληθὲς εἰδωλὸν διὰ τοὺς ἱρλανδοὺς ἀποστέλλε-
ται εἰς τὸ κοινοβούλιον πάντοτε διὰ καταπληκτικῆς πλει-
οψηφίας. Ἀμα εἰσελθὼν ἐν τῇ βουλῇ τῶν Κοινοτήτων ὁ
Πάρνελλ συνέπηξε περὶ ἑαυτὸν τὸ ἱρλανδικὸν λεγόμενον
κόμμα, ὅπερ ἐξ ὀλίγων βουλευτῶν ἀποτελούμενον κατ' ἀρ-
χάς, ηὐξήθη κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε
νὰ ἀποτελέσῃ τὸ βᾶρος τὸ στρέφον τὴν πλάστιγγα ὑπὲρ
τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ μέρους. Αἱ τελευταῖαι ἰδίως ἐκλο-
γαί, αἱ ἐνεργηθεῖσαι ὑπουργοῦντος τοῦ Σώλσβαρυ, ἐχορή-
γησαν εἰς τὸ ἱρλανδικὸν κόμμα ἐπιρροὴν ἰσχύϊν. 75 ἱρλαν-
δοὶ βουλευταὶ δύνανται νὰ παρακωλύωσι πᾶσαν νομοθετι-

κὴν ἐργασίαν τοῦ κοινοβουλίου, εἴτε ἀντιτασσόμενοι κατὰ
τῶν εἰσαγομένων νομοθετημάτων διὰ τοῦ λόγου καὶ τῶν
ἄλλων μέσων, ἅτινα παρέχει αὐτοῖς ὁ φιλελεύθερος κανονι-
σμός τοῦ ἀγγλικοῦ κοινοβουλίου μέχρι ματαιώσεως αὐτῶν,
εἴτε τασσόμενοι μετὰ τῆς ἐκάστοτε μειοψηφίας. Ὡστε λίαν
δικαίως ἡ ἀγγλικὴ βουλὴ ἀντὶ Parlement ἐπωνομάσθη
ἐσχάτως Parnellment, διότι πράγματι ἐν αὐτῇ τὴν κρα-
τοῦσαν γνώμην ἔχει τὸ ἱρλανδικὸν κόμμα καὶ ἐπομένως ὁ
Πάρνελλ.

Ὁ «ἀνευ στέμματος βασιλεὺς», ὡς ἀποκαλεῖται ὁ Πάρ-
νελλ ἕνεκα τῆς μεγίστης αὐτοῦ ἐπιρροῆς, εἶνε ἀνὴρ ἰσχυ-
ρᾶς κρᾶσεως, ἀλλ' ἰσχνός, ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ξανθός
καὶ μᾶλλον ὠχρός. Ἐχει ἦθος ψυχρὸν καὶ ἀπαθές, εἶνε δὲ
πεπρωκισμένος ὑπὸ χαρακτήρος ἀδαμαστού. Ἀριστος μα-
θηματικός, μαθηματικῶς βεβαίως θὰ καταστρώσῃ νῦν τὸ
νέον σχέδιον, δι' οὗ θὰ ἀντεπεξέλθῃ κατὰ τῆς ἀγερωχίας
καὶ τῶν προλήψεων τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ, ἃς εἰς μάτην ἐ-
πειράθη νὰ κατασιγάσῃ ἡ οὐλύμπιος φωνὴ τοῦ Γλάδστων-
νος. Ἡ πάλιν προμηνύεται δεινὴ, ἀγνωστος δ' εἶνε ἡ ἐκ-
βασίς αὐτῆς. Ἀλλ' ἐκεῖνο περὶ οὗ πάντες εἰσὶν ἐκ τῶν
προτέρων βέβαιαι εἶνε ὅτι ὁ Πάρνελλ θὰ ἀποθάνῃ ἀγωνι-
ζόμενος, ὡς πιστὸς στρατιώτης, ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς
Ἰρλανδίας.

Νέα ἐνίσχυσις δι' ἱππικὸν Εὐζώνων.

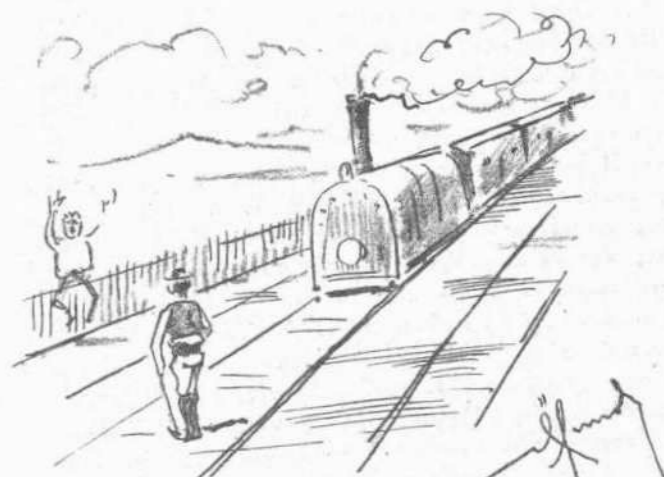
Συνοπτικὴ διαδικασία.

— Κύριε λουχαγέ, δὲν ἐπιτρέπεται!
— Γιατί;
— Γιατί ἀπαγορεύεται ἡ εἰσοδος στους τζου-
γαδούρους.

Σύστασις τοῦ «Ποσειδῶνος» πρὸς ἀποφυγὴν τῆς φ ὀ λ α ς.

Σιδηρόδρομος Λαυρίου

— Για τὸ θεό! τί στίκεσαι αὐτοῦ; θὰ σὲ πλα-
κώσῃ!
— Ἐννοιά σου καὶ οἱ σιδηρόδρομοί μας τόσο συ-
χνὰ ἐκτροχιάζονται, ὥστε ἀσφαλτέστερος εἶναι κανεὶς
μὲς τῆ γραμμῆ.

Η ΜΕΛΑΙΝΑ ΝΥΞ

"Η

ΑΙ ΦΡΙΚΑΛΕΑΙ ΠΕΡΙΗΤΕΙΑΙ ΕΝΟΣ ΑΠΟΡΟΥ ΝΕΟΥ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥ ΑΥΤΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Τὸ ἔγκλημα

Ἦτο ἡ νύξ τῆς 39 Φεβρουαρίου τοῦ 188 . . .

Τὸ ἔτος ἦτο ἔκτακτον καθόλου· ὁ Φεβρουάριος ὀργισθεὶς ἐπὶ τέλους διότι ἐπὶ ἀπειράριθμα ἔτη ἠδικεῖτο, ἐπὶ ἀθεμίτῳ ὠφελείᾳ τῶν λοιπῶν συναδέλφων του, ἀπεράσισε μόλις ἦλθεν ἡ σειρά του νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον κυριαρχῶν βιαίως, καὶ μολοντί εἶχε παρῆλθει ἡ τριακοστή ἐνάτη ἀπὸ τῆς ἐνάριξέως του ἡμέρα, δὲν ἐνόησε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ λήξῃ. Ἄλλως τε πλείστα ὅσα δεινότερα συμφορὰ εἶχον ἐνακῆψαι ἐπὶ τῆς γῆς· πλήμμυραι εἶχον συμβῆ, ἔμποροι εἶχον χρεωκοπήσει, ἐπιζωοτία εἶχεν ἀναφανῆ, βουλευτικαὶ ἐκλογαὶ ἐγένοντο, τὰ ταχυδρομεία ἐπρόκειτο ν' ἀναμορφωθῶσι καὶ μυθιστορήματα γαλλικὰ περὶ τὰ ἐκκτὸν εἰκοσιν εἶχον μεταφρασθῆ ὑπὸ διαφόρων λογίων νέων.

Τὸ ὠρολόγιον τοῦ Πανεπιστημίου ἐκτύπα τὸ πέμπτον τέταρτον τῆς ἐνδεκάτης νυκτερινῆς ὥρας, ὅτε εἰς ἔφιππος καὶ εἰς προσωπιδοφόρος ἐβάδιζον πεζοὶ εἰς μίαν τῶν ὁδῶν τῶν ἀγούσῶν πρὸς τὰς ὑψηλοτέρας παρὰ τὸν Λυκαβηττὸν συνοικίας τῆς πόλεως.

Ὁ προσωπιδοφόρος ἦτο ὁ φίλος μου Βαρθολομαῖος Ἐξωφρενίδης, ὅστις ὅμως τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐλέγετο Ῥοβέρτος. Γόνος ἀρχαίου καὶ εὐκλεοῦς οἴκου τῆς νήσου Φολεγάνδρου, φέρων τὸν τίτλον ἱπποκόμητος, ἐπειδὴ ἡ πατὴρ του εἶχε χρηματίσει ποτὲ ὑποκόμος, ἦλθεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν τοῦ βασιλείου διὰ νὰ κατακτήσῃ τὴν τύχην καὶ ἀνέλαβεν ἐντίμως τὸν κόπανον τοῦ ἰγδίου, γενόμενος ὑπηρέτης ἐν τινι φαρμακείῳ. Οὕτως, ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ διάστημα τῆς ἡμέρας κατέτριβεν εἰς τὸ ἰγδίον τὰ φάρμακα τὰ προσωρισμένα διὰ τὴν εὐεξίαν τοῦ σώματος, εἶχε τὴν γενναϊότητα νὰ κατατρίβῃ κατόπιν τὰς λοιπάς του ὥρας εἰς τὴν ἀνάγνωσιν μυθιστορημάτων, προσωρισμένων ἀναντιρρήτως εἰς τὴν ἠθικὴν μόρφωσιν καὶ τὴν εὐεξίαν τῆς ψυχῆς.

Ἐκ τῆς δικαίτης ταύτης διεπλάσθη ὁ χαρακτήρ τοῦ Βαρθολομαίου εὐγενῆς, εὐαίσθητος, μαγαλόφρων, ἱπποτικός. Ἐνεκα τῶν ἡμερησίων ἀσχολιῶν του τὸ ὕψος του ἀπέκτησεν ἰδιαίτους εἰκονικότητα.

Ἡ ζωὴ μου ὑπῆρξε πλήρης ἀλόης, ἔλεγε συχνάκις, ἀλλ' ἡ ὑπόληψίς μου ἔμεινε διακυγῆς ὡς τὸ πρῶτης ποιότητος κικινέλαιον. Θὰ κατακτήσω τὸ μέλλον μου κατὰ δόσεις καὶ θὰ κατασυντρίψω τὰς δυσκολίας ὡς ἀραβικὸν κόμμι. Θέλω νὰ μάθω καὶ τὰ πλέον ἀπόκρυφα μυστήρια τῆς κοινωνίας ὡς ὁ Ροδόλφος. Ὡ! ὑπάρχουσι πολλοὶ Μορδάουντ εἰς αὐτήν! ἀλλ' ἐγὼ θ' ἀνκαλύψω τὰς σκευωρίας τῶν κκαούργων, ὡς ὁ Ἐδμόνδος Δαντές, διότι ἀγαπῶ τὴν ἀνθρωπότητα ὡς ὁ Ραούλ ἠγάπα τὴν ὠραίαν Γαβριέλλαν!

Ὁ ἕτερος τῶν δύο μυστηριωδῶν διαβατῶν ἦμην ἐγὼ, ἔφιππος ἐπὶ τῶν νῶτων τοῦ συντρόφου μου, διότι προσκόψας ἐπὶ λίθου καὶ ἀλγῶν τὸν πόδα δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ βαδίσω.

Ἡ νύξ ἦτο ζοφερὰ ὡς ἡ πλατεῖα τοῦ Συντάγματος, ὅταν παιανίζῃ ἐν αὐτῇ τὴν νύκτα ἡ μουσική. Ὁ ἀνεμος πνέων σφοδρὸς ἀπέσπα τὰ φύλλα τῶν δένδρων, τῶν παρα-

θύρων καὶ τῶν βιβλίων ὅσα τυχόν ἤθελον εὐρεθῆ εἰς τὸν δρόμον κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην. Κατὰ διαλείμματα ἠκούοντο οἱ μονότονοι καὶ θλιβεροὶ κρωγμοὶ τῶν μαρμαρίνων γλαυκῶν τοῦ ἀετώματος τῆς Ἀκαδημίας.

Ἀφῆνς εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ διεγράφη ὑπὸ τὴν ἀσθενῆ λάμπιν φανοῦ πνευστιῶντος ὡς Μεσσηνέζης ἀγορεύων ἀπὸ τοῦ βήματος, ἡ σκιὰ γυναικίως μελανειμονούσης, ἦτις βήματι ταχεῖ ἐσπευδεν ἀνερχομένη τὴν αὐτὴν ὁδόν. Ἀμφοτέρω ἐφρικιάσαμεν. Πρὸς στιγμὴν ἀνεστείλαμεν τὸ βῆμα, δηλαδὴ, κυρίως εἰπεῖν, τὸ ἐμψυχον ὑποζυγίον μου μόνον ἀνέστειλε τὸ ἰδικόν του, ἐπειδὴ μὴ ἔχων χαλινὸν νὰ σύρω, ἔσφιγγα ἰσχυρῶς διὰ τῶν χειρῶν τὸν τράχηλόν του.

— Τί τρέχει; μὲ ἠρώτησεν.
— Ἡ γυνὴ ἐκείνη!.. ἐπιθύρισα.
— Ὡ! βεβαίως ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἀπήντησεν ὑποκώφως μετὰ σαρκαστικῆς μειδιάματός καὶ μετ' ὀλίγον ἀπήγγειλε σιγὰ τοὺς γνωστοὺς στίχους:

*Τὸ ξεῦρει, δὲν τὸ ἀγροεῖ, γνωρίζει πᾶσα Φρόνη
Ὅτι ἐκείνη ἡ γυνή, ὅτ' ἡ γυνὴ ἐκείνη . . .*

Καὶ ἐσιώπησεν.

— Πρόκειται πάντοτε περὶ τοῦ μυστηρίου;
— Ναι.
— Ἐχεις τὸ ρεβόλβερ σου;
— Ἐχῶ ἐκεῖνο τοῦ φαρμακοποιοῦ.
— Καὶ ὁ φαρμακοποιὸς ἔχει τὸ ρεβόλβερ τοῦ γείτονος τῆς ἐξαδέλφης σου;
— Ὁχι, ἔχει τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ γυναικαδέλφου τοῦ σκυτοτόμου.

Ἐπροχωρήσαμεν ἡ ἀγνωστος ἐνοήσασα τὴν παρουσίαν μας ἐσπευσεν ἔτι μάλλον τὸ βῆμα, σφιγγὰς δὲ καὶ ἐγὼ τὰς κνήμας μου περὶ τὴν ὄσφιν τοῦ φίλου μου, ἐβίασα αὐτὸν νὰ ἐπιταχύνῃ τὸ βῆμα.

Ἦδη μακρόθεν ἐφάνη ἐν παραθύρον πεφωτισμένον. Ἡ μυστηριώδης ἀγνωστος ὤδευσε πρὸς αὐτό, ἡμεῖς δὲ τὴν παρεκλούθησαμεν.

Ἄκρα ἐρημικὴ ἐπεκράτει εἰς τὴν ὁδόν, οὔτε διαβάτης, οὔτε πτώμα σκύλου δηλητηριασμένου ἐφαίνετο πέραξ.

— Ἐκεῖ λοιπὸν συμβαίνουσι τὰ φρικτὰ πράγματα ἀτινα μοὶ διηγήθης; ἠρώτησα τὸν φίλον μου διὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης.

— Δὲν ἔχω πλήρη βεβαιότητα, μοὶ ἀπήντησεν, ἀλλ' ἔχω πλείστας ὅσας πιθανότητας.

— Ροβέρτε! εἰσι βέβαιος περὶ ὧσων μοὶ εἶπες;
— Ναι, σοὶ τὸ ὀρκίζομαι εἰς τὸ ὕδωρ τῆς Στυγός, Λεοπόλδε!
Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην Λεοπόλδος ἦμην ἐγὼ.
— Ἐχεις χρήματα; τὸν ἠρώτησα.
— Ναι, ἔχω εἰκοσιδύο Λουδοβίκεα χαλκίνα καὶ σύ;
— Ἐγὼ εἶχον ἐν χαρτονόμισμα τῆς Ἡπειροθεσσαλικῆς Τραπεζῆς . . .
— Αἱ λοιπὸν ; . . .

— Τὴν νύκτα μίᾳ ἀράχην ὀκνηρὰ, εὐρούσα αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης, τὸ παρέλαβεν καὶ τὸ ἐχρησιμοποίησεν ἀντὶ ἰστού.

— Ἔστω, ἄς προχωρήσωμεν!
Καὶ ἐκρύβημεν ὀπισθεν μιᾶς μάνδρας, ἐνῶ ἡ παράδοξος μελανεῖμων ἐπλησίαζεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἔκρουε τὸ ρόπτρον.

Βήματα ἠκούσθησαν εἰς τὴν κλίμακα ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ μίᾳ γρατῆ ἐπεράνη εἰς τὸν οὐδὸν, κρατοῦσα ἀντὶ φανοῦ ἡ κηρίου ὀγκώδη πολυέλαιον. Ἐπὶ τὴν λάμπιν αὐτοῦ ἐφάνη ἡ κλίμαξ ἐπιστρωμένη διὰ πολυτελῶν κατόπτρων τῆς Βενετίας. Τότε μεταξὺ τῶν δύο γυναικῶν συνήφθη ὁ ἐπόμενος διάλογος.

— Λοιπὸν πῶς πηγαίνομεν; ἠρώτησεν ἡ μελανεῖμων.
— Οἱ πόνοι ἐξακολουθοῦν φρικτοί, ἀπήντησεν ἡ γρατῆ.
— Ὡστε εἶνε καιρὸς!..
— Βέβαια, ὀρίστε ἐπάνω.
— Βλέπεις;.. μοὶ εἶπεν ὁ φίλος μου, σφιγγὼν τὸν βραχιονά μου, ἐνῶ ἡ μελανεῖμων εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰκίαν, κλειούσα ἐξόπισθὲν τῆς τὴν θύραν· βλέπεις ὅτι δὲν ἠπατώμην; . . . Συμβαίνουν, ὄργια φρικτὰ, σοὶ εἶπον! . . . Ἡκουσες ὅτι ἐγένετο λόγος περὶ φρικτῶν πόνων. Τίς οἶδεν εἰς ποῖα βλασφημῆρα ὑπεβλήθη τὸ ἀτυχὲς θῦμα διὰ νὰ ἐνδῶσῃ!.. Ὡ Σαρδανάπαλοι, κκαούργοι! . . .

Αἱ τρίχες τῆς κόμης μου ἦσαν ἠνωρωμένα: ἐκ τῆς φρίκης.

— Τί νὰ πράξωμεν; ἠρώτησα μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης τὸν φίλον μου.
— Ἐμπρός! ἀπήντησεν ἀποφασιστικῶς ὁ Βαρθολομαῖος, ὁ ἐπιλεγόμενος Ροβέρτος, ἄς εἰσέλθωμεν.
— Ἄλλ' ἐὰν μᾶς τύχῃ τίποτε;.. ἐὰν σὲ φρονέουσιν; . . .
— Θὰ πέσω μάρτυς εὐγενεῶς καὶ ἀγίας ιδέας, καὶ ἡ νύξ αὐτὴ θ' ἀποκλήθῃ ὑπὸ τῆς ἱστορίας δευτέρᾳ νύξ τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου.
— Ἐχει καλῶς ἄς προχωρήσωμεν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐπλησίαζομεν εἰς τὴν θύραν ἠκούσθη ἐξερχομένη ἐκ τῆς οἰκίας τελευταία κραυγὴ ἀλγους διατόρος, ὀφέειξ, παρτεταμένη καὶ μετὰ ταῦτα βήματα καὶ κινήσεις, μετ' ὀλίγον δὲ φωναὶ πολλὰ ἐπαναλαμβάνουσαι τὴν λέξιν

— Ἀρσενικόν! ἀρσενικόν! . . .
— Ὡ! ἀνεβόησεν ὁ Ροβέρτος καὶ αὐτὸ τὸ δραστηκώτατον δηλητήριον μεταχειρίζονται λοιπὸν οἱ κκαούργοι!
Καὶ ἀρπάσας τὸ ρόπτρον ἔκρουσε τὴν θύραν μακρωδῶς. Παραχρῆμα κατήλθεν ἡ γρατῆ μετ' ὀλίγον καὶ ἠνοίξεν αὐτήν.

Πρὶν προσθάσῃ κᾶν νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπόν μας ὁ φίλος μου τὴν ἠρώτησε:

— Λοιπὸν τί ἀπέγεινεν;
— Ἐτελείωσεν, ἀπήντησεν ἡ γρατῆ· ἐλευθερώθηκε δόξα σοὶ ὁ Θεός, καὶ ἔκαμε ἕνα κοτζάμι ἀγόρι! . . .
— Ἀγόρι! . . . ἐπανελάβην ἐκπληκτος ὁ Βαρθολομαῖος, ἐλευθερώθη! . . . λοιπὸν ἡ γυνὴ ἐκείνη μετὰ μαῦρα; . . .
— Γεὰ τὴ μακρὴ ῥωτᾶτε; εἶπε διακόπτουσα αὐτὸν ἡ γρατῆ. Ποῖοι εἰσθε τοῦ λόγου σας;
— Εἴμεθα ἡ ἐκδίκησις! ἀνεβόησεν ὁ Ἐξωφρενίδης. ἀφφρίζων ἐκ τοῦ θυμοῦ. Ὁμολόγησε τὴν ἀλήθειαν, ἀναίσχυντε, . . . ἄλλως . . .

Ἡ γρατῆ ἀνύψωσε μετὰ κόπου τὸν πολυέλαιον, διὰ νὰ μᾶς παρατηρήσῃ καλλίον καὶ ἰδοῦσα τὴν προσωπίδα τοῦ φίλου μου ἔρρηξε κραυγὴν τρόμου. Ὁ πολυέλαιος ἐξέφυγε τῶν χειρῶν τῆς καὶ ἀνῆλθε τὴν κλίμακα φανοῦσα:

— Χριστὲ καὶ Παναγία μου! λωποδύταις! . . . βοήθεια! . . .

Οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ ὤρμησαν ἀμέσως κραδαίνοντες ξύλα, πι-

στόλια, ἐγχειρίδια. Ἰδὼν τὸν κίνδυνον ἐτρέπην ἀμέσως εἰς φυγὴν, οὐχὶ ὅμως πρὶν καταφέρω διὰ τοῦ ὑγιούς ποδὸς σφοδρὸν λάκτισμα εἰς τὴν στομαχικὴν χώραν τοῦ φίλου μου, ὅστις ἔπεσεν ἀναίσθητος.

[Ἀκολουθεῖ].

Ἀββακούμ

Η ΚΑΜΑΡΑ ΣΟΥ

*Ὅταν τὸ πόδι μου πατῶ
Ἐ τὴν κάμαρά σου μόνος καμμά 'μέρα,
ἔτσι νομίζω πῶς πετῶ
σὲ ἄλλη γῆ, σὲ ἄλλον κόσμον σφαῖρα.*

*Μὲ μὰ λαχάρα μουσικὴ
τὰ μάτια μου ἀνοίγω καὶ κυτᾶζω,
κ' ὅ,τ' εἶν' ἐκεῖ, κ' ὅ,τ' εἶν' ἐκεῖ
μὲ θρόνο βασιλῆα δὲν τὸ ἀλλάζω.*

*Θαρρῶ πῶς εἶνε ζωταρὰ
τὰ ἐπιπλά τοῦ εἶν' ἐκεῖ κλεισμένα
καὶ τὸ καθένα των γερνᾷ
καὶ μὰ ἐνθόμῃσι γλυκερὰ σὲ μέγα.*

*Σιμὰ ἔς τὴν κλίνην σου, μικρὴ
μὰ λάμπα ποῦ σοῦ φέγγει νὰ κοιμᾶσαι,
καὶ ὁ καθρέφτης ἀντικρῶ
ποῦ σ' ἔκατε περίφωρη γὰ νᾶσαι.*

*Γύρω ροδόφτερα, πιστά,
πετοῦνε τὰ φιλάκια ποῦ σοῦ δίνω
Καὶ ἔς τὸ καθένα των 'μπροστά
δυσὸ βελουδέρια χεῖλη διακρίνω.*

*Μὰ μεθοσμένη μωροδὰ
ἔς τὴν κάμαρά σου γύρω φτερουγίζει
ὅπου σκορπιετ' ἀπ' τὴν καρδιά,
ποῦ ξέρει ν' ἀγαπᾷ κ' ἄς μὴν ἰλιτίζῃ.*

*Ἡ κάμαρούλα σου μ' ἀρκεῖ
σὰν μὰ γωνιὰ κρηφὴ τοῦ παραδείσου·
Ἄχ' καὶ τὰ πέριγα ἐκεῖ,
ὀλόκληρη τὴ νηστὴ μου μαζὶ σου!*

Guerrice

Ο ΤΥΠΟΣ ΜΑΣ

Ἐκ τοῦ Πίνδου τῆς Λαρίσσης.

«Σπουδαῖον γεγονός κατ' ἀκολουθίαν τῆς χθεσινῆς πυρκαϊᾶς συνέβη σήμερον ἐν τῇ συνοικίᾳ Παράσχου· ἐγένετο πυρκαϊκὸς ὀλοκλήρως ἡ οἰκία ἐνὸς ἀτυχοῦς σκυτοποιοῦ (σαρραυᾶ) Δημουλά διατελοῦντος εἰς Τσαγέζι τῆς Ἀγυῖας πρὸς ἐκτέλεσιν λουτρῶν, νεονύμφου· ἡ ὑπόθεσις ἀξία οἴκτου, δέον ὅπως ληφθῶσι μέτρα καὶ σταλεῖ ἀνάλογος δύναμις σκαπανέων πυροσβεστῶν, μετ' ἀντλιῶν καὶ τῶν περὶ τὴν πρόληψιν τοῦ πυρὸς σωστικῶν μέσων οὔσης ἐπικειμένης τῆς πόλεώς μας ἕνεκα τῶν πλινθοκτίστων οἰκιῶν εἰς πυρκαϊάν. Περὶ τούτου πιστεύομεν ὅτι θὰ μεριμνήσωσιν οἱ ἀρμόδιοι, ἐλευθεροῦντες τὸν τόπον ἀπὸ συνεχεῖς καὶ δεινούς φόβους».

Ἐκ τῆς Παρόλης Σύρου :

«Ἡ ἐμπορικὴ κίνησις τῆς ἀγορᾶς ἡμῶν κατὰ τὸν ἐνεστώτα μῆνα παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ἤρξατο νὰ κινῆται.»

Ἐκ τοῦ Ἀράτου Πατρῶν :

«Ἡ φουστανέλλα νὰ διαταχθῆ εἰς ἅπαντα τὸν στρατὸν καὶ ἀντὶ φεσίου νὰ ἐγκριθῆ ἡ Ἑλληνικὴ ἀρχαία περικεφαλαία. Ἀκούτε Κυβερνήται ; Ὅλοι οἱ Ἡγεμόνες καὶ οἱ στρατοὶ τῆς Εὐρώπης φοροῦσι τὴν ὠραίαν Ἑλληνικὴν περικεφαλαίαν καὶ ἡμεῖς οἱ Νάνοι θέλομεν ἐνδυναμίας καὶ πέλους Νάνων. Δὲν ἐντρεπόμεθα ὅπου εἴμεθα ἱκανοὶ καὶ ἀξιοὶ νὰ κυβερνήσωμεν ἡμεῖς ἔθνος!»

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ:

«Τὸ ἔθνος θέλει τὴν ἐλάττωσιν κατὰ τὸ ἥμισυ τῶν δημοτικῶν σχολείων, διότι δὲν ἔχει Γεωργίαν καὶ Κτηνοτροφίαν».

Γαλλικὴ ἀγγελίᾳ δημοσιευθεῖσα ἐν τῷ Χρόνῳ Ἀθηῶν.

«Une de moiselle Françoise disposante des plusieurs heurs desir donner des lecons, elle ferait la promenade sans grandes pretentions.»

Ἐκ τοῦ Φαροῦ Σύρου :

«...Ἐκεῖ τὸ ἄλλο ἔχον τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς λαβίδος τῆς σπάθης...»

Ἐκ τοῦ Βουλευτοῦ τοῦ Νομοῦ Λαρίσσης:

«Ἐμπρὸς λοιπὸν αἵ τ τ ο ᾶ, ἐ λ ε σ ι ε λ α ι τ ε τ ε ρ α λέγουσιν οἱ γάλλοι καὶ οἱ γάλλοι ἔχουσι πάντοτε δίκαιον καίτοι πολλάκις γίνονται αἵτιοι ἵνα ἀποτόμως μεταλλάξωσιν αἱ ἡμερομηνίαι καὶ μεταβάλλωσι τοὺς πρωθυπουργοὺς εἰς ἀρχισυνταξιούχους.»

Ἐκ τῆς Προόδου Τρικιάλων:

«Υπάρχουσιν ἀξιώματικοὶ μὴ ἰδόντες εἰσέτι τὰς Ἀθήνας, ἀλλὰ δικαιώμενοι ἐν τοῖς σπηλαίοις καὶ ἐν ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς».

Ρευεσοχίετης

Ἡ διαχείρισις τοῦ ΑΣΤΕΟΣ ἀνετέθη εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς ΕΣΤΙΑΣ (ὁδὸς Σταδίου μεγάλη οἰκία Παύλου Λάμπρου) καὶ πρὸς αὐτὸ τοῦ λοιποῦ πρέπει ν' ἀπευθύνηται πᾶσα αἴτησις ἀφορῶσα ἐν γένει τὴν δοσοληψίαν, τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν, τὴν ἀποστολὴν φύλλων, κλπ.

Πᾶσα αἴτησις περὶ ἐγγραφῆς συνδρομητοῦ ἢ περὶ ἀποστολῆς φύλλων δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψει ἐὰν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ τιμήματος.

ΑΝΕΥ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΥ

Γ. Α. Πόργον. Ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν. Τὰ ζητηθέντα ἐστάλησαν. — Ν. Α. Σύρον. Καὶ χάριν ὑμῶν καὶ χάριν τῶν ὑμνομένων εἶνε προτιμότερον νὰ μὴ τὸ δημοσιεύσωμεν. — Πειρασμῶ. Σύρον. Ἄν ἐσχετίζετο τοῦλάχιστον μὲ κανὲν σύγγραφον γεγονός! — Γ. Μ. Κέρκυραν. Ἐπιγραφὰς τοιαύτας δεχόμεθα λίαν εὐχαρίστως ἀρκεῖ νὰ εἶνε ἀξιοπεριεργοί. — Λευκώματι. Ἡ ἐξομολογμένη Μοῦσα δὲν σὰς ἐνέπνευσε πολὺ ἐπιτυχῶς. — Ἰμπ. Δὲν ἔχετε τίποτε καλλιτέρας; — Π. Α. Λαύριον. Ἡ ἀπαίτησις τοῦ φωτογράφου ἦτο φρικιδῶς μεγάλη. — Α. Γ. Κ. Πάτρας. Πολὺ σπεύδετε φροντίσαστε πρῶτον νὰ μελετήσητε, νὰ μάθητε τί εἶνε μέτρον καὶ τί στίχος καὶ κατόπιν... — Ν. Α. Μ. Κεραλληνίαν (Χιονάτα). Τὸ βιβλίον ἐστάλη. — Ε. Π. Μελίτην. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν τὰ μέγιστα. Τὸ ἐν τεύχος ἐστάλη αἱ εἰκόνες δυστυχῶς δὲν ὑπάρχουσιν.

Πλήρης σειρά τῶν φύλλων τῆς Α' ἑξαμηνίας

ΤΟΥ ΑΣΤΕΟΣ

ἀποτελοῦσα τόμον ὀγκώδη πωλεῖται εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς ΕΣΤΙΑΣ ἀντὶ δρ. 7. Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀποστέλλεται ἀντὶ δρ. 8 καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀντὶ δρ. 10.

Τὰ ὀλίγα ἀπομείναντα παλαιὰ φύλλα

ΤΟΥ ΑΣΤΕΟΣ

Τιμῶνται λεπτὰ 30 ἕκαστον.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τὸ μόνον ἐν Ἑλλάδι δημοσιεῖον μετὰ εὐρωπαϊκῶν εἰκονογραφιῶν τὰ ἐκλεκτότερα μυθιστορήματα, διηγήματα κτλ. Ἡδὴ δημοσιεύται τὸ ἰσπανικὸν μυθιστόρημα:

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ

Ἐκ τῶν καλλιτέρων ἔργων τοῦ ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ.

Τιμὴ ἑτησίως συνδρομῆς:

Διὰ τὰς Ἀθήνας δρ. 5.—Διὰ τὰς ἐπαρχίας δρ. 6.

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν δρ. 10

Ἐν τῷ γραφεῖῳ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, πωλοῦνται καὶ ἀποστέλλονται κατ' ἐπαρχίας καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου, τὰ ἀπ' ἀρχῆς, τῆς ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ φύλλου.

ΑΜΑΞΗΛΑΤΗΣ πεπειραμένος ζητεῖ θέσιν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΔΙΠΛΟΓΡΑΦΟΣ

Ἐχων ἰδίαν πρακτικὴν μέθοδον καὶ ἀρίστας συστάσεις ἐν αἷς καὶ τὰς ἰδικὰς μας διαθέτει ὥρας τινὰς παραδόσεων, Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.